

CLEMENTINA RÓDENAS SERÀ ALCALDESSA SI CAP ALTRE CANDIDAT NO TÉ MAJORIA ABSOLUTA

Ajuntament de València, visca la política-ficció

El fracàs d'un pacte de centre-dreta ha fet que l'alcaldia de València estiga, novament, a mans dels socialistes. Malgrat això, no serà fins a aquesta setmana que se celebri el ple que ha de designar el màxim responsable del cap i casal.

Remei Blasco

Les travesses polítiques han monopolitzat el futur de l'Ajuntament de València després de la dimissió de l'alcaldede, Ricard Pérez Casado i del regidor d'urbanisme, Fernando Puente. Els pactes, ja que cap grup municipal té majoria absoluta, són ineludibles i el misteri està, ara, a saber qui pactarà amb qui i a canvi de què. Si no prospera cap coalició de partits, amb l'objectiu d'obtenir 17 vots d'un total de 33, la màxima responsabilitat municipal recaurà en el candidat de la llista més votada en les eleccions municipals del 10 de juny de 1987. En aquest cas, Clementina Ródenas, número tres en la llista electoral seria, després de la dimissió de Casado i Puente, l'alcaldessa de la ciutat de València durant els dos anys i mig que resten de legislatura.

La composició del consistori, en què cap partit polític ostenta la majoria necessària per a governar en solitari (el PSPV-PSOE té 13 regidors, Unió Valenciana 7, Alianza Popular 5, el CDS 3, la coalició IU-UPV 2 i el grup mixt 3) ha atorgat a la paraula pacte un to miraculós, tot i que, de moment, els acords es mouen més en el terreny de la política-ficció que en el de la realitat. Qui més s'ha apressat a articular una alternativa de govern als socialistes ha estat el líder del partit regionalista Unió Valenciana, Vicente González Lizondo. El seu objectiu és encapçalar una coalició de centre-dreta, on s'integren els 7 regidors d'UV, els 5 d'AP, els 3 del CDS i els 2 del grup mixt corresponents a Juan Carlos Gimeno i a Francisco Bueno.

La suma de tots aquests regidors significaria, en el ple que ha d'elegir l'alcaldede de València, un total de 17 vots, però fins ara, els personalismes, tant del líder d'AP, Martín Quirós, com el d'UV, González Lizondo, i la indecisió dels cedesistes han impedit que aquest acord de centre-dreta arribi a bon fi.

Clementina Ródenas serà, si no salta la sorpresa, la primera alcaldessa de València.

La possibilitat, doncs, que el cap i casal deixi d'estar governat pels socialistes és remota.

L'altre pacte, el que tots han coincidit a assenyalar com a pacte de progrés, l'integrarien els 13 regidors del PSOE, els 3 del CDS i els dos de la coalició IU-UPV, però ningú està disposat a donar un vot en blanc als socialistes. La portaveu d'IU-UPV, Carmen Arjona, assegura que, «els socialistes només tindran la confiança de l'esquerra nacionalista si es produeix un gir en el go-

vern municipal, on es primen, bàsicament, els continguts progressistes». El CDS, per la seua banda, continua amb l'ambigüitat que el caracteritza, i en boca del seu portaveu, Fermín Artagoitia, es preguntava a qui donarà suport el CDS, i respon, sense adquirir cap compromís polític, que «donarà suport a València, a la ciutat i als ciutadans».

Sense un pacte de centre-dreta i sense un pacte de progrés, tant l'abstenció com el vot en contra implicaran, en el

cas que cap candidat aconseguisca 17 vots, que la candidata del PSPV-PSOE, ara alcaldessa en funcions, siga confirmada en el càrrec. Clementina Ródenas té el suport de la comissió executiva del partit, «ja que coneix molt bé la ciutat i l'ajuntament després dels seus anys d'eficaç gestió en la delicada delegació d'Hisenda», segons ha explicat el portaveu de l'executiva, Ernest Nabàs.

Malgrat tenir la confiança del PSPV-PSOE, de la qual no gaudia Pérez Casado, Clementina Ródenas haurà

València: una responsabilitat històrica

Josep Lluís Albinyana *

És inútil tractar d'amagar la dignitat de l'il·lustríssim senyor Ricard Pérez Casado en dimitir. Una renúncia voluntària, és a dir, lliure. L'exercici d'aquesta llibertat dóna *per se* un darrer tribut de dignitat al prestigiós càrrec de presidir l'Ajuntament de València. Honor envejat per tothom civilitzat, potser.

No valore la decisió de Ricard com a elector. No l'he votat mai, perquè el sistema de llistes tancades m'obliga a no enganyar la meua consciència democràtica en el llaç que embolica el paquet preparat per les direccions dels partits. Tampoc valore les raons de les seues decisions a l'hora de dimitir, perquè no tinc res ni a favor ni en contra del PSPV-PSOE. Hi ha en mi un record que, com els vells amants, potser sempre serà nostàlgic.

Ara bé, no crec que per això estiga obligat a callar. I quan, explícitament o sinuosament, s'està trivialitzant la seua decisió, com si fos un gest necessari, per a recuperar la *normalitat* que dificultava la seua presència, trenque el meu habitual silenci per donar la meua opinió. I ningú sap com jo el que costa trencar un silenci.

Ningú no podrà oblidar la prudència política de Ricard Pérez Casado en mantenir també un silenci, al moment d'accedir al càrrec, perquè tenia unànimement en contra la resta de regidors socialistes de l'Ajuntament de València i les direccions nacional, comarcal i local del partit. Havia de ser la més greu crisi apareguda al PSOE, després d'haver guanyat el dret a utilitzar les sigles davant del sector històric. Crisi que, posant a prova la immaduresa del seu accelerat procés de creixement, per a qualsevol organització política hau-

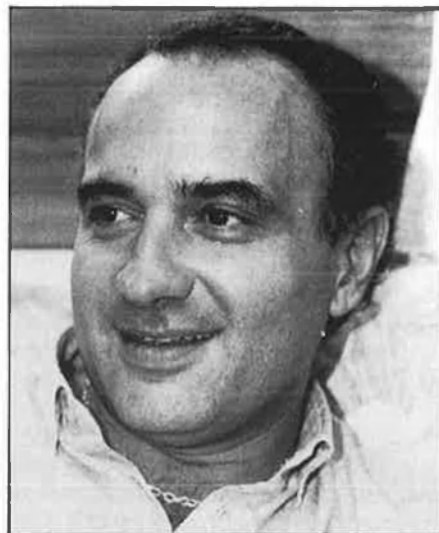
ria estat una anècdota. Però dins del *cas valencià* tingué un sorollós i quasi necrològic capítol. Perquè Ricard, a més, tenia en contra també dos centenars d'afiliats socialistes, que havien dit adéu sorollosament al seu antecessor en el càrrec, quan —per raons ben diferents a les actuals de Ricard— se n'anava i des del balcó del seu despatx a l'Ajuntament, mostrava la *vara del comandament* que s'emportava per a sempre a sa casa, i encara hi roman, crec.

Aquelles recialles apocalíptiques posaven a prova qualsevol. I l'elegància de Ricard en callar i posar en marxa una institució estúpidament aturada, no poden oblidar-se.

Perquè crec que va ser la seua valentia personal i el seu sentit del deure democràtic institucional els que tragueren l'Ajuntament —i no solament l'alcaldia— del forat i de l'*impasse* on la *burrera* d'uns i la maldestra ambició d'altres, l'havia aturada. Privant a la democràcia del plaer de trobar-se en una corporació municipal veraderament representativa i, per tant, il·lusionada a servir el seu poble. Pel seu paper representatiu i pes específic dins del País Valencià, totes les institucions públiques es ressentirien d'aquell retard.

Però el temps, després, li haurà donat a Pérez Casado un altre mèrit, no solament el de posar en marxa un ajuntament aturat. Per a mi, ha donat prestigi i dignitat, tant a València com a aquest ajuntament.

Aquesta afirmació, he de justificar-la perquè no sóc amic de lloances, ni de jaculatories enceses. Per contra, he d'aclarir que, considerant-me amic de Pérez Casado, he parlat amb ell tres o quatre vegades en els darrers vuit anys. Però amb la mo-

destíssima condició de ciutadà d'aquesta meua i molt estimada ciutat, li reconec dues raons per a estar-li agraït.

La primera, i molt important per la posició personal que tenia, és no haver caigut en les fàcils concessions que per a la qüestió nacional té i ha conegut la dialèctica de *blaveros-catalanistes*, o el malvat propòsit d'enfrontar la tercera ciutat del país i segona dels Països Catalans amb tot el projecte nacional, per a intentar dinamitar-lo. La seua posició —no ho negarà ningú— era excepcionalment estratègica, perquè no havia de *sacrificar* qualsevol dels dos béns o objectius. O, dit millor des d'una visió nacionalista del País Valencià, defensar l'economia del cap i casal que ha de ser València ciutat. És clar que, com a tota obra humana, no se li pot donar un deu. Això no obstant, en les nostres especials circumstàncies, l'aprobat sembla un fet excepcional.

Perquè aquesta és la segona raó a agrair al senyor Pérez Casado, la seua gestió. Em resulta penós dir-ho, però la seua personalitat ha estat el motor i la força dinamitzadora més brillant que ha conegut l'Ajuntament de

ENTRE EL FOLKLORE I LA RENAIXENÇA, ENCARA

Les campanades d'un aniversari

La commemoració del 31 de desembre, data tan significativa per als mallorquins, passa, això no obstant, any rere any sense pena ni glòria. El paper de l'Ajuntament evitant un compromís més gran no fa altra cosa que accentuar-ne l'oblit.

Celebració de la diada del 31 de desembre a Mallorca.

Gregori Mir

Per als qui per sort o per desgràcia no hem nascut a Ciutat de Palma, el 31 de desembre durant molt de temps no va tenir cap significació especial. Era un assumpte de Ciutat. Però, ¿de quins ciutadans? De pocs: jubilats, infants de vacances que acompanyats dels seus avis gaudien de la parada militar, i els regidors de l'Ajuntament que, inclús durant el franquisme, feien el ritual de sempre: treure el penó de l'Alt Rei En Jaume, portar-lo a la Seu, assistir a Missa i tornar-lo a les cases consistorials. A la resta de l'illa ni tan sols això.

Si per alguna cosa serveixen els mites i els símbols nacionals és per a ajudar a homogeneïtzar allò que es podria denominar l'esperit col·lectiu d'un poble. Però, quan els símbols i els mites, en el millor dels casos, s'han convertit en folklore, aquella homogeneïtzació s'ha esvaït. Crec que per a la gran part dels mallorquins, el 31 de desembre no representa res més que no sigui el cap d'any, que, com és sabut, té unes estrictes connotacions consumistes i d'humana frivolitat. Posats a triar entre nous i vells costums, és molt més divertit reservar energies per a la darrera nit de l'any que assistir a uns actes que, any rere any, sense gaire imaginació, l'Ajuntament de Ciutat ofereix, encara que des

que gaudim del sistema democràtic les coses han canviat un poc.

Havent perdut ja fa molt de temps les institucions públiques pròpies i no havent-t'hi una mateixa data per al conjunt de les illes, era lògic que fossin els Ajuntaments els que recordessin l'inici d'una societat nacional que, malgrat tot, s'ha perpetuat. Ara no crec que això tingui sentit, ja que els Consells Insulars haurien d'assumir el protagonisme perquè tot el que significa el 31 de desembre arribi a cada un dels pobles. Crec que seria compatible amb les celebracions que poguéssim fer l'Ajuntament de Ciutat, tan gelós de la seva tradicional preeminència institucional, però alhora tan incapaç sovint d'estendre aquesta gelosia a la resta de la societat mallorquina. Tot plegat sembla com si encara fos real la separació entre forans i ciutadans.

Amb bon criteri, l'Obra Cultural Balear ha començat a recobrar el vertader sentit de la data històrica, encara que crec que el seu acte central —atorgament dels Premis— s'hauria de fer el dia 30 de desembre, cosa que ha entès el PSM, únic partit que en aquest dia intenta mobilitzar una creixent encara que minoritària opinió pública que vol donar un contingut nacional a una data que s'hauria de revifar a partir del mite i dels símbols perquè deixi de ser folklore avorrit. □

d'afrontar, com el seu predecessor, la situació de minoria majoritària en el consistori; un endeutament superior als 23.000 milions de pessetes; els greus problemes de finançament del Consell Metropolità de l'Horta i una ciutat, València, que necessita millores urgents als barris i a la infraestructura viària. La política municipal s'haurà d'orientar, en definitiva, a fer de València aquella ciutat que els socialistes van idear el 1979 després de guanyar les primeres eleccions municipals democràtiques. □

València. Perquè la resta de regidors, en general, dona una molt penosa imatge. Aquesta és una greu responsabilitat històrica, comesa pels partits polítics, que aquesta ciutat no mereixia mai. Però, ¿com qualificar l'actitud del cap de llista d'AP, el metge Martín Quirós, quan obre una finestra de l'ajuntament per a cridar ¡auxili! en una discussió que perd... O, ¿com acceptar l'actitud del cap de llista del CDS, Manuel del Hierro, quan lamenta públicament no ser tan conegut com Felipe González quan va a dinar als restaurants perquè el tracten singularment al moment de pagar el compte... O, ¿què pensa del cap de llista d'UV i fabricant de pinzells González Lizondo...? Si Geppetto, en lloc de fuster, haguera estat artista faller, fa temps que aquest home estaria immortalitzat i no com a regidor de València.

Ningú no té la sinceritat de parlar francament d'aquesta situació lamentable de l'Ajuntament de València. I que no es dona en cap altre ajuntament del País Valencià. Tot al contrari, perquè els pobles del meu país tenen uns excel·lents polítics. I els conec personalment, la immensa majoria. Però em sembla que aquesta ciutat, per ara, ningú no se la pren seriosament. Com si fóra un fet insoluble, tots tracten de rebaixar la seua dimensió al nivell de la seua altura personal. I l'excepció, per ara, ha estat Ricard Pérez Casado.

I crec més. En una vida política perillósament espartana per a les dimissions, el seu gest potser és un estímulo encisador i suggestiu per a un horitzó optimista de la democràcia. Perquè demostra que poden —deuen— ser conciliables pels partits. Aquests poden ser mastodòntics autobusos on cap tot tipus de gent. Però el bitllet sempre és individual i u baixa en la parada que vol. □

* Primer president del Consell